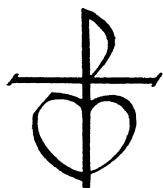

JUNGFRU MARIE BEBÅDELSES DAG

ANNUNTIATIO BEATAE MARIAE VIRGINIS

Text Luk 1:26-38 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Marie bebådelse handlar om att Maria, den unga kvinnan i Nasaret, från Himmelen får budskapet att hon skall föda Guds Son till världen. Denna händelse avslöjar för oss att det var något alldeles speciellt med det barn som hon skulle föda.

JESU GUDOMLIGA URSPRUNG

Marie bebådelse, det budskap som ängeln Gabriel kom med, nämligen att Maria skulle bli havande och föda Guds Son, innehåller väl några av de mest underbara ord som någonsin uttalats på vår jord. Nu äntligen skulle löftet till fäderna gå i uppfyllelse. Nu äntligen skulle alla profetorden fullbordas. Maria var den utvalda jungfrun som Jesaja över sju hundra år tidigare förutsagt skulle bli havande och föda en son som skulle få namnet Immanuel, som betyder "Gud med oss". De fromma hade länge, länge väntat på detta. Redan Eva hade trott och hoppats att hon fött den utlovade kvinnoäden, Människosonen, som skulle sönderkrossa ormens huvud, alltså göra slut på alla djävulens gärningar. "Jag har fått en man från HERREN," eller "nämligen HERRENS man" (1 Mos. 4:1), utbrast hon när hon födde Kain, sin förstfödde. Men Kain var inte Frälsaren. Han blev istället den förste mördaren då han slog ihjäl sin lille bror Abel, och visade därmed på den fördärvade människonaturens hat, ondska och bortvändhet från Gud.

Men nu, flera tusen år senare, under den romerske kejsar Augustus tid, skulle det första löftet om Människosonen, eller Immanuel profetian som Jesaja fick uttala, gå i uppfyllelse. *Immanuel – "Gud med oss"*. Vad innebär egentligen det? Det betyder att Gud blev en av oss, levde bland oss och gjorde allt som behövdes för vår frälsning. Det lilla barnet, som ännu bara var ett foster när Maria besökte sin äldre släkting Elisabeth, var Gud själv. Det var Herren som blev människa och lät sig födas in i vår värld. Vem kan fatta detta? Vem kan förstå vidden eller djupet av detta? Men allt var förutsagt av profeterna. Jesaja hade sagt, att det lilla barnet som skulle komma, Han som skulle vända det nattsvarta mörkret i ett stort ljus, skulle bära namnet "Under, Rådgivare, Mäktig Gud - Mäktig Gud! - Evig Fader, Fridsfurste" (Jes. 9:6). Uppfylld av helig Ande, som också är sanningens Ande, kallar därför Elisabeth Maria för "min Herres mor" (Luk. 1:43), alltså min Guds mor. Till och med den lille Johannes Döparen, som nu bara var ett sex månaders gammalt foster, spratt till av glädje och hälsade sin Frälsare, när denne, själv ett ännu yngre foster i Marias mage, nalkades (Luk. 1:44). Bibeln talar inte bara om att Gud har blivit människa, den talar även om på vilket sätt detta skedde. "Hur skall detta kunna ske?", frågade Maria, "ingen man har rört mig" (Luk. 1:34). Ängeln Gabriel svarade: "Helig Ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall också barnet kallas heligt och Guds Son" (Luk. 1:35). Det skedde alltså utan mans medverkan. Det hela var ett mirakel, ett direkt ingripande av Gud.

Varför är det då så betydelsefullt att Maria var jungfru? När ett vanligt barn blir till genom befruktning innebär detta att en ny person börjar existera. Men vid inkarnationen, Guds människoblivande, blev inte någon ny person till, utan det var den evigt existerande Sonen, den andra personen i treenigheten - Han som var före Abraham (Joh. 8:58), Han som fanns före allting och genom vilken allting är skapat (1 Kol. 1:16f., Joh. 1:1f.) - som antog mänsklig gestalt. Jungfrufödseln återspeglar alltså Kristi gudom. Att Han är född utan mans medverkan innebär också att Han är undandragen arvsynnen, som annars drabbar alla människobarn som föds på naturligt sätt. Dessutom innebär det faktum att Jesus inte har någon jordisk far att Han alltid visar

bortom det jordiska mot sitt himmelska och eviga ursprung. Han har levt det jordiska livet fullt ut som sann människa, men Han lever också bortom och ovan historisk tid som sann Gud. Denna dyrbara sanning bekänner vi varje söndag då vi i trosbekännelsen, som sammanfattar vår heliga kristna tro, säger: *"Vi tror ock på Jesus Kristus, Hans enfödde Son, vår Herre, vilken är avlad av den Helige Ande, född av jungfrun Maria."*

JESU GUDOMLIGA URSPRUNG IFRÅGASATT

Eftersom församlingarna, åtminstone de i flera av de större kyrkosamfundet, varje vecka offentligt och högtidligt avlägger denna trosbekännelse, skulle man kunna tro att detta var en sanning som delades av alla i de olika kyrkorna och församlingarna i vårt land och ut över världen i stort, åtminstone bland prästerna och pastorerna. Men så är det dessvärre inte. Det blir mer och mer allmänt så, att ifrågasättandet eller t.o.m. förnekandet av jungfrufödseln breder ut sig.

Där Jesu gudomlighet - att Han är den evigt existerande Guden som blev till som människa utan mans medverkan, att Han är Herren och Frälsaren som utgjutit sitt oskyldiga, rena, heliga, gudomliga blod för att vi skulle kunna tvättas rena från våra synder och frälsas från helvetet - där detta förnekas finns bara lagen kvar, inget evangelium. Jesus är då inte Immanuel, Gud med oss. Kristendomen blir moralism, gärningslära. På den vägen kan ingen människa bli frälst.

JESU GUDOMLIGA URSPRUNG ÄR EVANGELIUM

Hur annorlunda är det inte med den fulltoniga bekännelsen till Herren Jesus! Gud såg från sin upphöjda himmel vårt elände, vår fångenskap i oss själva. Vi hade beträtt så många avvägar att vi var alldeles förlorade, helt oförmögna att vända åter. Då förbarmade Han sig och beslöt att rädda oss undan den oundvikliga domen. Det vi inte klarade av själva, att åstadkomma en rättfärdighet som skulle göra oss passande för himmelriket, det gjorde Gud åt oss. Han blev en av oss – Immanuel, Gud med oss – från allra första början i Marias sköte till det sista andetaget på Golgata kors. Ja, Han är fortfarande en av oss. Han uppstod ur graven med sin mänskliga, nu förhärlicade kropp och Han for upp till Himmelen såsom Gudamänniskan. Guds Son har inte avlagt den mänskliga natur som Han antog i inkarnationen, i Marias sköte. På tronen i Himmelen, i tillvarons centrum, sitter en vår broder Jesus Kristus, en människa, och tillbeds av änglar och ärkeänglar, och regerar hela tillvaron med sin allsmäktiga hand.

Han levde på jorden ett helt mänskligt liv, i allt som vi, men utan synd. Detta sanna liv, helt i överensstämmelse med Guds vilja, är det enda liv som kan ta plats i Himmelen. *"Aldrig någonsin skall något orent komma in i den, och inte heller någon som handlar skändligt och lögnaktigt"* (Upp. 21:27). Och detta liv räcks oss som en gåva, som ett erbjudande till frälsning. Den rättfärdighet som krävs av oss skänker Gud själv oss genom Jesus. Det är Jesu rättfärdighet som blir vår - en redan färdig, fullkomlig, himmelsk rättfärdighet. Den som tar emot Jesus tar emot syndernas förlåtelse, liv och salighet. Detta är vårt enda hopp. Han har gjort *allt!* Ingenting kan eller ens får tilläggas. Det är fullbordat! Det är därför fullständigt onödigt att någon skulle gå förlorad. Med en sådan Frälsare får ju vem som helst komma, hur usel och eländig han eller hon än är.

Om jag nu talat om den absoluta nödvändigheten av att ta emot Jesus som Frälsare måste jag också till sist tala om var man möter Honom. Man möter honom i Ordet. Från Bibelns första blad till det sista kan man läsa om Honom. Han är också själv Ordet som talar till oss. Han talar även till oss i predikan om den överensstämmer med Bibelns Ord. Man möter Honom i dopet. I dopet iklädde vi oss Hans rättfärdighet allra första gången (Gal. 3:27). Det vill den vita dopdräkten påminna oss om. Till denna grund får vi ständigt återkomma. När Luther kände sig särskilt misslyckad och plågades av anfäktelser skrev han framför sig med stora bokstäver: "Jag är ju ändå döpt, jag är ju ändå döpt." Man möter Honom i nattvarden. Augustinus tröstade sig i en svår stund med orden: *"Gud kan inte förkasta mig, när Kristi blod rinner i mina ådror."* Ordet och sakramenten är Guds väg till oss. Vår väg till Gud, vår möjlighet att svara Honom och tacka för allt detta, är bönen. Vi har en uppståndna och levande Herre som sitter på Faderns högra sida och vi får och skall vända oss till Honom med alla våra böner och bekymmer. Amen.